

РЕШЕНИЕ

№ 27063

гр. София, 13.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7974** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от М. С. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 1939/16.07.2024 г. по чл.171, т.1, б. „Б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от А. Й. – младши автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР и срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 1938/16.07.2024 г. по чл.171, т.2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от А. Й. – младши автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

Аргументите в жалбата по съществото си са твърдения, оправдаващи поведението на жалбоподателя във връзка с невземането на кръвна проба за извършване на медицинско изследване за установяване на употребата на алкохол, поради недостатъчно време да стигне в УМБАЛ "Св. А".

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като заявява становище, в което поддържа жалбата в частта относно оспорването на Заповед № 1938/16.07.2024 г. и се иска отмяна на процесната заповед. В случая е налице хипотезата на чл. 159, т. 8 от АПК, а именно оспорването на административния акт е оттеглено, което е основание за прекратяване на производството по делото в частта, с която се оспорва Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 1939/16.07.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел ПП при СДВР А. Й..

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ -СДВР, издал оспорената ЗППАМ № 1938/16.07.2024 г. се представлява в съдебно заседание. Изразява становище по основателността на оспорването в депозирано писмено становище, чрез процесуален представител, в което оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 16.07.2024 г. срещу М. С. К. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1301976 за това, че на посочената дата, в 16:10 часа, в [населено място], [улица]с посока на движение от ул.57-ма към ул.П. е управлявал лек автомобил "Ф. Ф." с регистрационен номер С. и до № 13, поради недостатъчен контрол върху управляваното МПС при потегляне, реализирал ПТП с паркирания от дясно на него лек автомобил „С. Ц4“, с рег. № В.. В при проверка за алкохол с техническо средство "Алкотест Дрегер" 7510 с фабричен номер ARNA-0135, проба № 05092 е отчетен положителен резултат – 0,57 на хиляда. На жалбоподателя е издаден талон за изследване № 0179357 за МБАЛ "Св. А." /л.24/. При така описаната фактическа обстановка и въз основа на данните, съдържащи се в административната преписка, ответникът е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б "б" за прилагане на принудителна административна мярка прекратяване регистрацията на пътното превозно средство. Отнети са свидетелство за регистрация на МПС част II №[ЕИК] и табели с регистрационен номер: С..

По делото са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. За доказване компетентността на органа, наложил процесната ПАМ, ответникът е представил Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, с която осъществяването на контрол по ЗДвП е възложено на СДВР съобразно т.1.3 от същата заповед. Със Заповед № 5133-6400/07.07.2023 г. директорът на СДВР е делегирал правомощието по издаване на заповеди по чл. 171, т. 1 от ЗДвП на отдел "Пътна полиция" – СДВР - полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, поради което съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган.

Оспорената заповед е издадена в законоустановената писмена форма и отговаря на

изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Процесната заповед е мотивирана, посочени са фактическите и правните основания за издаването ѝ.

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, се прекратява регистрацията на пътно превозно средство /ППС/ на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година. Видно от посочената разпоредба, за налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а б. "б", следва да са налице две предпоставки. На първо място лицето, на което се налага принудителната административна мярка да бъде собственик на автомобила, чиято регистрация се прекратява. Като втора предпоставка, законът предвижда лицето да управлява автомобила с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Когато са налице и двете посочени в закона предпоставки, административнонаказващият орган, в условията на обвързана компетентност, е длъжен да наложи предвидената ПАМ.

В случая, не е спорно, че жалбоподателят е управлявал автомобил, който е негова собственост. От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и уредът е отчетел положителен резултат за употреба на алкохол в издишания въздух 0,57 %.

Наличието на фактическите основания за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН Серия ГА № 1301976/16.07.2024 г., чиито фактически констатации са приети от административнонаказващият орган, наложил ПАМ. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност. При съставяне на АУАН не са направени възражения относно лицето-водач на МПС.

Същият не е оспорен от страните в съдебното производство.

Наложената ПАМ е с временен характер, както изрично е предвидено в оспорвания административен акт. Срокът, в който се отнема временно свидетелството за правоуправление се определя от административнонаказващия орган. В случая, в оспорената заповед е посочена ПАМ "прекратяване регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца", който е законоустановеният минимум. С оглед това съдът приема, че оспореният акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Релевантният за приложението на чл. 171, т. 2а, б. "б. " от ЗДвП юридически факт е фактът на допуснато административно нарушение, което следва да е установено и

подведено под приложимата материалноправна норма за ангажиране на административната отговорност на жалбоподателя. При приложимата законова рамка необходимите материалноправни предпоставки за прилагане на мярката е установено по надлежен ред управление на МПС и то с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда. В случая е безспорно доказано управление на МПС от жалбоподателя с концентрация на алкохол 0,57 промила, установена с техническо средство "Алкотест Дрегер" 7510 с фабричен номер ARNA-0135, проба № 05092. Няма спор и за това, че на жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 0179357, връчен му в 19:50 часа, като с него е уведомен, че следва да се яви до 45 минути в МБАЛ "Св. А." за вземане на кръвна проба за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. В съдебното производство се излагат оправдаващи поведението на К. обстоятелства, а именно недостатъчно време да се придвижи до МБАЛ "Св. А.", но същите обективно не променят безспорния факт, че на жалбоподателя не е взета кръвна проба и не е изпълнено медицинското изследване, поради което ответникът е заключил, че са налице предпоставките за издаване на оспорената заповед с правно основание чл. 171, т. 2а, б. "б" ЗДвП. Органът е посочил правните основания и фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. В хода на съдебното производство жалбоподателя не опроверга констатациите на административния орган с допустимите процесуални способи и средства и не ангажираха никакви доказателства, които да бъдат съпоставени с тези послужили за издаването на принудителната административна мярка. С оглед на изложеното съдът приема за доказана фактическата обстановка, установена с АУАН. Безспорно са възникнали материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "б. " от ЗДвП. Касае се за административна принуда, предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. От редакцията на чл. 171, т. 2а, б. "б. " от ЗДвП е видно, че органът действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в случая, същият няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, което в конкретния случай е сторено. При обвързана компетентност и при резултата от техническото средство се е следвало издаване на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "б. " от ЗДвП.

Тълкуването на разпоредбата на чл. 171 от ЗДвП води до извод, че процесната мярка има двойко значение - същата е от превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения и едновременно с това има преустановяващ ефект, тъй като е насочена към прекратяване на деянието, осъществяващо състав на административно нарушение по смисъла на специалния закон. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага за определен срок. В случая ПАМ е наложена за минималния в закона срок - за шест месеца. В съответствие с чл. 172, ал. 3 и, ал. 4 от ЗДвП свидетелството за регистрация на моторното превозно средство и регистрационните табели са иззети със съставянето на акта за установяване на

административното нарушение и в съответствие на чл. 171, т. 2а, б. " б " от ЗДвП е прекратена временно регистрацията на ППС, в случая за шест месеца. При произнасянето на компетентния орган, относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача, или след изтичане на определения от органа срок, ПАМ следва да се счита автоматично за отпаднала с оглед изтеклия прекратителен срок, с който е обвързано действието ѝ.

За да съответства на целта на закона един административен акт, с който се налага принудителна административна мярка, следва актът да отговаря на общата цел на принудителните административни мерки, посочена в чл. 22 от ЗАНН: за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, както и да съответства на специалната цел, посочена в чл. 171 от ЗДвП -осигуряване на безопасността на движението по пътищата.

Съдът, счита че процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона.

С оглед изложеното, съдът намира, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е правилна и законосъобразна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 71-ви състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ без РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на М. С. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 1939/16.07.2024 г. по чл.171, т.1, б. „Б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от А. Й. – младши автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 7974/2024 г. по описа на АССГ в частта, с която се оспорва Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 1939/16.07.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел ПП при СДВР А. Й..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 1938/16.07.2024 г., издадена от А. Й. – младши автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, буква "б" от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА М. С. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР разноски по делото в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, а в частта, с която производството е прекратено има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок, считано от датата на получаване на съобщението за прекратяване на делото.

Съдия: